

Publicerad 2013-10-20 14:35 av C3H5(NO3)3

Bad luck bara

Jag förstod alltid att förr eller senare skulle tiden hållas mot mig
ett rusande tåg redan förbi
innan resan ens hann starta.

Jag sade hela tiden, den skulle komma hållas upp framför mig som en stoppskylt

en spegel

en sköld

som en anklagelse eller ett försvar

mot.

Tid som separator, glasvägg där den fången som är jag stirrar sorgset på
den andre, den mittemot,

ljudlöst mima "jag visste det" och vetskap passerar rymden mellan, obamhärtigt, i lysrörsljus döljs inga
rynkor. Handflata mot handflata mot varsin kall yta, en tröstlös sista gest som bara förstärker -
de kommer aldrig mötas. Ingens fel - men kanske bådas

förlust.

Samla minnen, vaska fram de vackra, sålla bort de kantstötta, kvar
en liten skimrande hög av stunder, för tiden är ingen vän,
ingens vän,
minst av allt min, redan förbrukad
genomskådad. Och gapet bara vidgas tills jag är knappt urskiljbar
som en liten prick i solnedgång.

Och finaste av dem alla var att få somna varmt omsluten i din famn. Trygg.

Flyta bort i dröm

vaggas

tidlös.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren C3H5(NO3)3 med Poeter.se id #16527 innehar upphovsrätten